ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΝΩ ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ καὶ ὁ Διονύσιος Γενναῖος μιλοῦσαν, ὁ νεαρὸς σύντροφος τοῦ γηραιοῦ σοφοῦ εἶχε τραβηχτεῖ λίγο πιὸ πίσω καὶ κύτταζε τὸν Γενναῖο μὲ γουρλωμένα μάτια, σαστισμένος, ταραγμένος, βαθειά συγκινημένος, ψιθυρίζων :

— Αὐτός...αὐτὸς εἶνε λοιπὸν ὁ Διονύσιος Γενναῖος !...

— Εἶσαι εὐτυχισμένος παιδί μου ; ρώτησε τώρα ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ τὸν Γενναῖο.

— Ναί, πάτερ μου, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, ἀπάντησε ὁ Διονύσιος, ἡ Ἰωάννα μου εἶνε ἄγγελος καλοσύνης καὶ ἀγαθότητος, ὁ μικρός μου Ρογῆρος εἶνε χαριτωμένος ! Καὶ ὅμως...

— Τί θέλεις νὰ πῆς, τέκνον μου ; Ἄνοιξέ μου τὴν καρδιά σου. Τὶ σὲ βασανίζει ;...

— Ναί, πάτερ μου, σὲ σᾶς δὲν πρέπει νὰ κρύβουμαι καθόλου. Θὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Μ' ὅλη λοιπὸν τὴν εὐτυχία ποὺ μὲ περιβάλλει ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἡ καρδιά μου σφίγγεται, ποὺ μαῦρες κι' ἀπαίσιες προαισθήσεις μὲ βασανίζουν καὶ μὲ τρομάζουν. Φοβᾶμαι γιὰ τὴν Ἰωάννα, φοβᾶμαι γιὰ τὸ παιδί μου. Φοβᾶμαι γιὰ τὴν εὐτυχία μου, πάτερ μου. Θεέ μου !... Θεέ μου !... Ἂν μοῦ συμβῆ τίποτε, πάτερ μου, ἂν συμβῆ τίποτε στὴν λατρευτή μου Ἰωάννα ἢ στὸ παιδί μου, θὰ πεθάνω ἀπ' τὴν ἀπελπισία μου !...

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ ἔσφιξε τὸν Διονύσιο Γενναῖο στὴν ἀγκαλιά του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ :

— Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποὺ λές, τέκνον μου ; τοῦ εἶπε. Γιατὶ ἀφήνεις νὰ σὲ παρασύρουν ἢ σκέψεις αὐτές ; Εἶσαι εὐτυχισμένος σύζυγος, εὐτυχισμένος πατέρας, εἶσαι νέος. Ἔλπιζε, παιδί μου.. Κ' ἔρχου νὰ μὲ βλέπεις συχνά...

Ὅταν ὁ Διονύσιος Γενναῖος ἐχαιρέτησε τὸν Παρὲ κ' ἔφυγε, ὁ γηραιὸς σοφὸς πλησίασε τὸν νεαρὸ σύντροφό του, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκη παράμερα καὶ τοῦ εἶπε :

— Λοιπόν, τὶ ἐλέγαμε Ροβέρτε ;

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ κύτταξε καλύτερα τὸν νεαρὸ σύντροφό του καὶ τοῦ εἶπε, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι.

— Θεέ μου ! Τί ἔχεις : Γιατὶ εἶσαι ἔτσι ; Εἶσαι χλωμὸς σὰν πεθαμένος ! Τὶ σοῦ συμβαίνει Ροβέρτε ; Μίλησέ μου.

Ὁ Ροβέρτος Κὲρ κύτταξε τὸν Ἀμβρόσιο Παρὲ κατάματα καὶ τοῦ εἶπε :

— Πιστεύετε στὰ φαντάσματα διδάσκαλε ;

Ὁ Παρὲ παραξενεύτηκε.

— Τὶ θές νὰ πῆς ; ρώτησε. Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Πιστεύετε πὼς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη. μπορεῖ νὰ γυρίση καὶ πάλι στὸν κόσμο αὐτό ;

Ὁ γηραιὸς σοφὸς ἐσκέφθη μερικὰ δευτερόλεπτα καὶ ἀπάντησε :

— Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ταφή του.

— Ὁ Χριστὸς ναί, διδάσκαλε, ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος ;

— Τὰ πάντα εἶνε δυνατά, Ροβέρτε, ὅταν τὸ θέλη ὁ Θεός. Μὰ γιατὶ μὲ ρωτᾶς ;

— Εἶδα πρὸ ὀλίγου ἕνα φάντασμα !

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ συνεφρυώθη.

— Ναί, διδάσκαλε, ἐπανέλαβε ὁ Ροβέρτος, εἶδα σᾶς λέγω ἕνα φάντασμα.

— Μὴ λέγης ὑπερβολάς, τέκνον μου, τοῦ εἶπε ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ.

— Δὲν λέγω ὑπερβολάς. Θὰ σᾶς ἐξηγηθῶ ἀμέσως. Πέστε μου, γνωρίζετε καλὰ τὸν Διονύσιο Γενναῖο ;

— Πολὺ καλά.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, διδάσκαλε, νὰ σᾶς κάμω ἀκόμη μερικὰς ἐρωτήσεις, χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάκριτος ;

— Σοῦ τὸ ἐπιτρέπω.

— Ἀπὸ πότε γνωρίζετε τὸν Γενναῖο αὐτόν ;

— Ἀπὸ τοῦ 1552.

— Τὸ 1552 εἴσαστε στὴν Γουϊέννη, διδάσκαλε.

— Ἐκεῖ τὸν γνώρισα.

— Καὶ τὸν ἐγνωρίσατε μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον φέρει σήμερα ;

Ὁ Ἀμβρόσιος Παρὲ κύτταξε προσεκτικὰ τὸν Ροβέρτο Κέρ, σὰν νὰ θέλε νὰ διαβάση στὴν ψυχή του καὶ τοῦ εἶπε :

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, κ. Ροβέρτε, ποιὸ συμφέρον σᾶς παρακινεῖ νὰ μοῦ κάνετε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις ;

— Συγχωρῆστε με, διδάσκαλε, ἂν σᾶς ἐπρόσβαλα. Ἀλλὰ κινδυνεύει τὸ λογικό μου. Νομίζω πὼς θὰ τρελλαθῶ ! Γι' αὐτὸ σᾶς ἱκετεύω, βγάλτε με ἀπ' τὴν τρομερὴ ἀγωνία, στὴν ὁποία βρίσκομαι.

— Ἡ φαντασία σου ἀεροβατεῖ, τέκνον μου.

— Ὄχι, διδάσκαλε. Ὁ Διονύσιος Γενναῖος μοιάζει καταπληκτικῶς μὲ κάποιον ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε. Τὸν εἶδα νὲ πεθαίνη, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Καὶ ὅμως ἡ ὁμοιότης αὐτὴ μὲ κάνει σήμερα νὰ τὰ χάνω. Μοῦ φεύγει τὸ μυαλό ! Εἶνε ἀδύνατον νὰ κάνω λάθος, διδάσκαλε. Ὁ Διονύσιος Γενναῖος καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς μιλῶ, εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἔχουν τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, τὴν ἴδια φωνή. Μόνον τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν εἶνε διαφορετικό, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἀλλάζει κανεὶς εὔκολα τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν του ὅταν θέλη. Ἐξηγῆστε μου λοιπὸν τὶ συμβαίνει, διδάσκαλε...

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς εἶνε ἀδύνατον. Ἐντελῶς ἀδύνατον...

— Ἀλλά, διδάσκαλε, δὲν μπορῶ νὰ ζῶ πειὰ μὲ τὴν ἀγωνία αὐτή. Θὰ τρελλαθῶ στὸ τέλος ! Κ' ἐπειδὴ δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τὶ συμβαίνει, θὰ πάω στὴν Ἐκουέννη, θὰ συναντήσω τὸν Διονύσιο Γενναῖο καὶ θὰ μάθω τὶ τρέχει ἀπὸ τόν ἴδιο, ἐξαναγκάζοντάς τον νὰ μιλήση.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀμβροσίου Παρὲ ἐζοφώθη.

— Πρόσεξε καλὰ μὴν τὸ κάμης αὐτό, εἶπε στὸ Ροβέρτο Κέρ, γιατὶ θὰ προκαλέσης μεγάλες συμφορές Πρόσεξε καλὰ Ροβέρτε.

— Τὸ μυστήριο αὐτὸ μὲ τρελλαίνει, διδάσκαλε Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν μάθω τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Παρὲ βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Τέλος εἶπε στὸ Ροβέρτο :

— Εἶχες σχέσεις μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ πάθανε ἄλλοτε καὶ ποὺ μοιάζει καταπληκτικῶς μὲ τὸν Διονύσιο Γενναῖο ;

— Ὄχι. Τὸν ἐγνώριζα ἐξ ὄψεως μόνον.

— Ὥστε δὲν ἔχεις κανένα λόγο μίσους ἐναντίον τοῦ προσώπου ἐκείνου ;

— Ὄχι, διδάσκαλε.

— Μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια ;

— Ναί, διδάσκαλε, ἀπάντησεν ὁ Ροβέρτος ψευδόμενος γιὰ νὰ μάθη τὶ συμβαίνει.

— Ἂν σοῦ ἐξηγήσω τὶ συμβαίνει, μοῦ ὁρκίζεσαι ὅτι σὲ κανένα δὲν θ' ἀποκαλύψης τὸ μυστικὸ αὐτό, μοῦ ὁρκίζεσαι ὅτι δὲν θὰ ζητήσης νὰ κάμης κακὸ σὲ κανένα;

— Σᾶς ὁρκίζουμαι στὴν τιμή μου,εἶπε ὁ Ροβέρτος.

— Ἔ, λοιπὸν δὲν ἐγελάστηκες.

— Ἀ !

— Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶδες νὰ πεθαίνη καὶ ὁ Διονύσιος Γενναῖος εἶνε ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀνέζησε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο του, γιατὶ ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός, γιατὶ εἶχε κάποια ἱερὴ μὰ καὶ τρομερὴ ἀποστολὴ στὸν κόσμο αὐτό...

Ὁ Ροβέρτος ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἐτρίκλισε σὰν μεθυσμένος. Θὰ σωριάζοταν κάτου, ἂν δὲν προλάβαινε νὰ στηριχθῆ κάπου. Νεκρικὴ ὠχρότης ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπό του.

— Βγῆκε ἀπ' τὸν τάφο του, γιατὶ εἶχε κάποια ἱερὴ καὶ τρομερὴ ἀποστολὴ εἴπατε ; ρώτησε τραυλίζοντας σχεδὸν τὸν Ἀμβρόσιο Παρέ.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ Παρέ. Ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος ἀνέζησε γιὰ νὰ ἐπανορθώση τὸ τίμιο ὄνομά του, τὸ ὁποῖο τοῦ ἐκηλίδωσαν καὶ γιὰ νὰ παραδώση στὴν δικαιοσύνη τὸν πραγματικὸ δολοφόνο τοῦ Μαρκησίου Βάζα.

Ὁ Ροβέρτος ἔννοιωσε τὸ αἷμα του νὰ παγώνη.

— Ὥστε ὁ Διονύσιος Γενναῖος εἶνε ὁ κόμης Ράλφος Κανδάλ ! ἐταράλιωσε.

— Ναί, ἀπάντησε ἠρεμὰ ὁ Παρέ.

Ὁ Ροβέρτος Κὲρ ἔννοιωσε τὰ γόνατά του νὰ τρέμουν. Γιὰ νὰ μὴν πέση κάθησε ἢ μᾶλλον σωριάστηκε στὰ σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ, μπρὸς στὸ ὁποῖο ἔστεκαν καὶ μιλοῦσαν. Νόμιζε πὼς ἡ γῆ ξέφευγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὅτι τὰ πάντα ἐκρημνίζοντο καὶ κατέρρεαν γύρω του!..

Ἡ ταραχή του αὐτὴ δὲν κράτησε πολύ. Συνῆρθε γρήγορα, ἐπεβλήθη στὸν ἑαυτό του καὶ εἶπε στὸν Ἀμβρόσιο Παρέ

— Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Τὸ ρόλο τοῦ Θεοῦ στὴ περίπτωσι αὐτὴ τὸν ἐπαίξατε σεῖς. Σεῖς ἐσώσατε τὸν Ράλφο Κανδάλ.

— Τὸ ἐμάντεψες καὶ δὲν τὸ ἐμάντεψες, ἀπάντησε ὁ Παρέ. Ἐγὼ βέβαια τὸν ἔσωσα, ἀλλὰ στὴν περίπτωση αὐτὴ δὲν ὑπῆρξα παρὰ τὸ ὄργανον τοῦ Θεοῦ.

(Ἀπολουθεῖ)

Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἀνήσυχη καὶ τρομαγμένη..